

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/79/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6916010711
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavoj Sendecký
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6916010711.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slavoj Sendeckého a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Jána Deáka, v trestnej veci obžalovaných M. C. a F. C. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., prerokoval na verejnom zasadnutí dňa 18. októbra 2017 odvolania oboch obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote zo dňa 15.03.2017 sp. zn. 3T/203/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných F. C. a M. C. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote zo dňa 15.03.2017 sp. zn. 3T/203/2016 boli obžalovaní M. C. a F. C. uznaní za vinných z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 10.03.2016 o 18.30 h v obci M. C. bez pozvania vošli do bytu č. X na I. poschodí bytového domu, popisné číslo XX, ktorý obýva F. A., nar. XX.XX.XXXX a vo vnútri bytu fyzicky napadli W. A., nar. XX.XX.XXXX tak, že ho zatlačili do kúta, kde ho následne obaja obvinení päšťami udierali do hlavy a tváre, po príchode W. K., ktorý im zabránil v ďalšom útoku, z bytu odišli na výzvu preč.

Za to im boli uložené tresty, a to:

- obžalovanému M. C. podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 roka. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 1 rok,

- obžalovanému F. C. podľa § 194 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Podľa § 48 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podali prostredníctvom svojej obhajkyne obaja obžalovaní odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania uviedli, že s rozhodnutím prvostupňového súdu sa nestotožňujú, pretože protiprávne konanie od začiatku popierajú a necítia sa byť vinnými. Podľa ich názoru sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a existujú v danej veci pochybnosti o správnosti skutkových zistení prvostupňového súdu, pričom súd vyhodnotil získané dôkazy nedôsledne.

Zdôraznili, že v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní bolo vypočutých viacero svedkov, pričom v týchto výpovediach bolo množstvo nezrovnalostí. Napríklad poškodený W. A. v prípravnom konaní uviedol, že v deň, kedy sa mal incident medzi ním a obžalovanými odohrať, nábytok z bytu jeho matky nestahovali. Toto tvrdenie bolo v rozpore s ich výpoveďami, aj s výpoveďami ďalších svedkov. Následne

na hlavnom pojednávaní poškodený W. A. uviedol, že uvedený nábytok sťahoval v deň, kedy malo dôjsť k protiprávnemu konaniu a v prípravnom konaní vypovedal inak len preto, aby sa predmetná vec dostala na súd. Z hľadiska výpovede matky poškodeného F. A. ohľadom sťahovania nábytku je tiež v rozpore s ostatnými výpoveďami svedkov, ale aj v rozpore s výpoveďou jej syna poškodeného W. A., ktorý na hlavnom pojednávaní nakoniec uviedol, že v prípravnom konaní nehovoril pravdu. Jej výpoveď je tiež nevierohodná v tom smere, že tvrdila, že o nábytok mali záujem obžalovaní, že ona ich neoslovila ohľadom sťahovania nábytku a že v deň, keď sa mal incident odohrať, žiadny nábytok nesťahovali, čo pravdou nie je, pretože poškodený W. A. aj svedok W. K. ešte v prípravnom konaní na výsluchu dňa 15.06.2016 uviedli, že nábytok sa mal sťahovať v uvedený deň. Obidve výpovede, teda poškodeného W. A. a jeho matky F. A. považujú za nevierohodné.

Obaja od začiatku trestného konania tvrdia, že to bol práve poškodený W. A., ktorý bol v deň incidentu agresívny, v predmetný deň si vypil, sťahovali s ním nábytok, pohádali sa s T. A. a chcel, aby išli s ním biť uvedeného svedka, čo oni odmietli. Aj sám poškodený W. A. bitku s T. A. v uvedený deň priznal, za čo bol aj postihnutý v priestupkovom konaní. Incident s poškodeným nepopreli, ani nepopierajú, avšak odohralo sa to inak, ako je uvedené v obžalobe. V ten deň boli v byte F. A., brali odtiaľ válečky a následne ich prevážali do domu jej priateľa W. K.. O sťahovanie ich požiadala sama F. A., keď ju stretli na ulici v obci. Následne ich sám W. A. zavolať k nemu a keď prišli, tak poškodený M. C. dal hlavičku a udeľ ho pästou. S týmto bol aj na ošetroaní. Okrem toho sa im poškodený A. vyhrážal aj nožom. Do bytu, kde býva W. A., bez pozvania nevstúpili. To, že bol napadnutý M. C., potvrdil aj svedok Q. H., ktorý videl na ňom zranenie.

Ak súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že ich vina bola preukázaná predovšetkým výpoveďou poškodeného W. A. a svedka W. K., tieto výpovede nepovažujú za vierohodné vzhľadom na to, čo je vyššie uvedené. Taktiež obaja svedkovia v prípravnom konaní odmietli odpovedať na otázky obhajcu, pričom svedok W. K. na hlavnom pojednávaní uviedol, že si nepamätá, či boli v byte F. A. pred ním alebo po ňom a či vošli bez dovolenia. Okrem toho vyššie uvedení svedkovia sú v príbuzenskom pomere a v týchto výpoveďach sa vyskytli značné rozpory, s ktorými sa súd prvého stupňa nevypracoval.

Záverom poznamenali, že prvostupňový súd pochybil aj v tom, ako kvalifikoval skutok, ktorého sa mali dopustiť, pretože z dokazovania nevyplývalo, že by mali vojsť do bytu poškodeného násilím. Preto aj právna kvalifikácia v zmysle § 138 písm. d) Tr. zák. v danom prípade neobstoí.

Navrhli preto odvolaciemu súdu, aby zrušil napadnutý rozsudok podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a vo veci sám rozhodol podľa § 322 ods. 1 Tr. por., poprípade aby vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí, tak obžalovaný M. C. ako aj obžalovaný F. C. predniesli návrh v súlade s písomným vyhotovením odvolania a dodali, že do dňa verejného zasadnutia majú problémy s poškodeným.

Krajský prokurátor navrhol zamietnuť odvolanie oboch obžalovaných, pretože rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne a zákonné.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe podaného odvolania primárne zistil, či nie je daný dôvod pre jeho zamietnutie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. (odvolanie bolo podané včas a oprávnenými osobami) a nie je ani daný dôvod pre zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por. a preto postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie oboch obžalovaných nie je dôvodné.

Pri splnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti, ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu. Všetky dôkazy boli získané zákonným spôsobom a súd ich vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, riadiac sa pritom ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa správne zistil, že obaja obžalovaní

sa dopustili prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., pretože spoločným konaním neoprávnene vnikli do obydlija poškodeného W. A., pričom taký čin spáchali závažnejším spôsobom konania - násilím podľa § 138 písm. d) Tr. zák.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, tvoriacim podstatu súdeného prečinu porušovania domovej slobody je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok uvedený v napadnutom rozhodnutí sa stal spôsobom, popísaným v rozsudku a že ho spáchali obaja obžalovaní a z ich konania nastal tam uvedený následok.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku analyzoval dôkaznú situáciu a predmetné rozhodnutie obsahuje aj úvahy, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov, ako aj pri právnych úvahách na to nadväzujúcich. V tomto smere preto odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovať dôvody, ktoré viedli prvostupňový súd k presvedčivému rozhodnutiu.

Aj keď ako je už vyššie uvedené, skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por., k odvolacím námietkam oboch obžalovaných odvolací súd uvádza nasledovné:

Obrana oboch obžalovaných spočívala najmä v tom smere, že do bytu, v ktorom sa v inkriminovanom čase nachádzal poškodený W. A. nevošli neoprávnene, práve naopak s jeho súhlasom, ako aj to, že v ňom nevykonali násilie a nakoniec, že tak poškodený, jeho matka a v neposlednom rade aj svedok W. K. nehovoria pravdu, pretože sú v príbuzenskom pomere.

S touto ich argumentáciou, ktorú predniesli aj na hlavnom pojednávaní, sa prvostupňový súd zákonným spôsobom vysporiadal a ich tvrdeniam tak ako odvolací súd neveril.

Aj keď vo výpovedi poškodeného W. A. sa vyskytli určité nepresnosti, tieto samy o sebe nie sú takého charakteru, ktoré by vinu oboch obžalovaných spochybnili. Do jeho výpovedi totiž zapadá nielen výpoveď priameho svedka W. K., ktorý či už v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní jednoznačne oboch obžalovaných usvedčoval z protiprávneho konania, ale aj výpoveď matky poškodeného - F. A., ktorá podrobne popísala, akým spôsobom sa dozvedela o napadnutí svojho syna a čo tomu predchádzalo. Ak obrana oboch obžalovaných smerovala k tvrdeniu, že v predmetný deň mali sťahovať od matky poškodeného nábytok a v podstate do bytu vošli so súhlasom jej syna, tieto skutočnosti sa nepotvrdili žiadnym z vykonaných dôkazov, práve naopak, z výpovede T. A. vyplynulo, že obaja obžalovaní po tom, ako sa dozvedeli, že zo strany poškodeného bol napadnutý, sa rozhodli do bytu, v ktorom sa nachádzal poškodený vrátiť, za účelom zistenia, z akých dôvodov a prečo T. A. poškodený W. A. napadol. Práve z tejto jeho výpovedi vyplýva motív konania oboch obžalovaných, a to v podstate vykonať odplatu za napadnutie ich kamaráta. Za daných okolností je potom irelevantné dokazovať moment sťahovania nábytku, na čo poukazovali obaja obžalovaní aj v písomnom vyhotovení odvolania. Obaja obžalovaní totiž po zistení, že ich kamarát T. A. bol zo strany poškodeného fyzicky napadnutý sa rozhodli poškodeného napadnúť za účelom odplaty, a to aj takým spôsobom, že porušia domovú slobodu v tom zmysle, ako to má na mysli ustanovenie § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. Keďže ich úmysel smeroval k vykonaniu násillia, takýmto konaním naplnili aj ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zák.

Za danej dôkaznej situácie, ako aj tej, na ktorú poukázal súd prvého stupňa, ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal takým spôsobom, ako je uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku a že ho spáchali obaja obžalovaní. Ich obranu prednesenú či už na hlavnom pojednávaní, ako aj v rámci odvolacieho konania, odvolací súd považoval za účelovú so snahou vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o treste oboch obžalovaných.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>> trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>> páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>> trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>>, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>> pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 36 písm. j) Tr. zák. poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Tak, ako súd prvostupňový, aj odvolací súd zistil, že u obžalovaného M. C. existuje jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Príťažujúca okolnosť zistená nebola. U obžalovaného F. C. poľahčujúca okolnosť nebola vzhladnutá, avšak príťažujúca okolnosť existuje v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák., teda že už bol za trestný čin odsúdený. Obžalovaný M. C. v mieste bydliska požíva dobrú povesť, i keď v priestupkovom konaní bol 16-krát riešený prevažne za porušenie pravidiel cestnej premávky. Z odpisu registra trestov vyplýva, že bol 5-krát súdom trestaný, avšak naposledy v roku 2003.

Obžalovaný F. C. v priestupkovom konaní bol 1-krát riešený pre priestupok, avšak doteraz bol 13-krát súdne trestaný, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 11T/30/2011 zo dňa 26.06.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 04.09.2012 pre prečin podľa § 20, § 194 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, z výkonu ktorého bol prepustený dňa 20.02.2016, nakoľko tento vykonal.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto odvolací súd považoval tresty, ktoré uložil súd prvého stupňa, a to obžalovanému M. C. trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 1 rok a obžalovanému F. C. trest odňatia slobody v trvaní 3 roky nepodmienene za správny a zákonný. Uvedené tresty zodpovedajú vyššie uvedeným ustanoveniam Trestného zákona a sú potrebné tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Správny bol aj výrok súdu, ktorým podľa § 48 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného F. C. pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Keďže odvolanie oboch obžalovaných dôvodné nebolo, krajský súd ich v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon ďalší riadny opravný prostriedok nepripúšťa.